

El nostre deure envers la Mutual

Al constituir-se el Sindicat de Metges de Catalunya, del primer que es preocuparen els elements dirigents, per tractar-se d'un problema apremiant que no podia ajornar-se, fou de resoldre la situació enguniosa en què es troba el metge invàlid que necessita la carrera per a viure; així com resoldre també, el benestar de les vídues i fills de metges que no els ha sigut possible heretar un patrimoni que els permeti trobar-se al marge de tota eventualitat de caure en un quadro lastimos de misèria.

Fixe el pensament en aquest formós ideal, de redimir tota la nostra classe, d'aqueix perill que tant greus conseqüències pot ocasionar, va fundar la Mutual Mèdica.

No'm proposo fer l'història de la Mutual des de la seva fundació fins a la data; bé prou és coneguda de tothom; sols vull fer constar que el seu èxit és absolut, i que no es coneix en el moviment mutualista un cas que superi al nostre, car en tres anys d'existència, a Barcelona solament passa d'un 60 % d'inscrits i a la resta de Catalunya és molt menys per raons que tots compendreu i que més avall explicaré. Això ens dona idea de com s'ha fet la propaganda, car representa un treball immens reunir en tan poc temps 1.200 metges a Catalunya, i també ens diu, que tot el que han predicat els entusiastes de la Mutual a la classe mèdica, és senzillament una gran veritat. De totes maneres, aqueixos entusiastes del Sindicat i de la Mutual, si bé estant contentíssims de l'obra portada a terme, no es sentiran en absolut satisfets fins que tots els companys de Catalunya pertencin a dits organismes.

Avui ens trobem que són fora de la Mutual els invàlids, aqueixos companys que segurament tots, per la seva voluntat serien a dins, però no poden ésser admesos, per impedir-ho el Reglament. Això ens diu que tots els metges, a l'acabar la carrera, el seu primer acte, hauria d'ésser ingressar a la Mutual, tota vegada que nosaltres, per la índole de la nostra professió, tenim més probabilitats de contraure malalties, i, per consegüent, el risc d'invalidesa i de mort és major.

He dit que en el reste de Catalunya hi ha un nombre considerable de metges que no són a la Mutual, cosa perfectament comprensible. El company de fora, és excessivament esclau de la carrera, i amb freqüència pogués visitar Barcelona, al posar-se en contacte amb la classe mèdica de aquí, s'enteraria de tots els fets, fins els detalls més petits, perquè l'amic metge els hi explicaria, i això faria que tots els companys forans s'apuntessin a la Mutual. Aqueix fet ens imposa l'obligació de què siguem nosaltres els que hi anem a visitar-los, convocant-los prèviament a la capital del districte comarcal. Respecte això, que es una costum establerta des del començament, sols tinc de dir que s'haurien de fer aitals visites amb més freqüència, sapiguent, com tots sabem, els bons resultats que sempre han donat.

Per últim, vull ocupar-me, d'una barreja d'individus que encara no són de la Mutual. Els desconfiats que dubten quan els prediquen, si són o no són veritat les argumentacions que hom els dona, acabant per creure, el que fa l'explicació, que no sap ben bé, si desconfia de la base tècnica de la Mutual i del seu dinamisme, o bé si desconfia de les persones que l'administren. Aqueix grup en un principi era nombrós, avui quasi no existeix, per la raó única, que tothom ha pogut comprovar en la pràctica els resultats certs i positius de la Mutual.

Hi ha també dos grups molt reduïts, que no els he entès mai, i per lo mateix no sé com qualificar-los. L'un grup és el del que no vol sapiguer res del Sindicat ni de la Mutual. Per ells, la millor Mutual és la que es fa un mateix; sembla talment que un assumpte d'amor propi, una contrarietat de caràcter personal, els impedeix ingressar. L'altre és el del que sempre contesta de la mateixa manera: a les poques paraules que heu pronunciat, ja no es poden aguantar més i us diuen la lletania de sempre: ... "Prou, no em digueu res, teniu tota la raó, però jo no vics tranquil. A casa tot el dia truquen a la porta, ara un rebut, ara un altre, això és una desesperació, prou... prou; no en parlem més, no faltaria altra cosa que nous rebuts... Potser més endavant, perquè vos adverteixo que lluny d'ésser un enemic de la Mutual en só un entusiasta, m'agrada i sentiria vivament que desaparegués." ... Però els anys van passant, sense trobar l'hora d'inscriure's.

He dit que aqueixos companys no els entenc, i crec que ells tampoc s'entenen, perquè fins he parlat amb alguns que a més d'ésser propietaris d'un magnífic auto, posseir un pis superb, són socis d'entitats com el Cercle Equestre o algun altre per l'estil. No em proposo demostrar als companys que així actuen, si és mes o menys convenient pertènixer a una entitat recreativa, i als desconfiats i als que creuen que poden prescindir de tot, si és més avantatjós ésser dins o fora de la Mutual; però sí vull recordar-los, i al mateix temps que ho reflexionin bé, que al món una de les coses possibles, és trobar-se vell, malalt i pobre; i pensant això, tot se-